

Ettől a brokkolirózsától minden csak még rosszabbra fordult

Leülhetek?

Hogyne, Edina, foglalj csak helyet, épp akartalak kérni, hogy abban a fél órában, amit az intellektusom rendszeres farba kúrásától kimarjult területek borogatásával kényteleníttem tölteni, ugyan szerencsétlessé már elbűvölően szellemes társasággal.

Zavarok?

A világeért sem, Edina, égek a vágtyól, hogy megoszsd velem páratlanul tartalmas gondolataidat a világmindenség titkairól, különös tekintettel más, hozzád hasonlóan egyszeri és megismételhetetlen létformák szerelmi életére, táplálkozási szokásaira, hétvégi vegetációs tevékenységeire és ivadékai hurutos mandulagyulladására, mert önállóan szemmel láthatóan képtelen vagyok elszórakoztatni magam.

Ervin?

Ervin rágóízmai megfeszülnek. A szeme továbbvándorol az oldalon. Míg lassan becsukja, tekintete konokul a könyvre tapad. Kimért mozdulattal a tálcája mellé helyezi. Szigorúan felpillant.

Hallgatlak, Edina.

Leülhetek?

Hogyne, Edina, foglalj csak helyet.

Nem zavarok? Olyan furcsán nézel.

Ilyen a fejem, Edina.

Edina bizonytalanul, szinte bocsánatkérően az asztal szélére csúsztatja a kezében szorongatott tálcát. A ceruzaszoknyáját húzogatja, mielőtt leül. Mintha hízott volna egy kicsit. Nem formátlan, de úgy tűnik, hízott egy kicsit. Jó rég dumiztunk, mi?, próbálkozik egy mosollyal. A mosoly zavart, de rutinos. Nem személyre szabott. A mosoly a cég ajándéka mindazoknak, akik nem csupán eltűrik az intellektusuk farba kúrása okozta ártalmakat, de sza-

badidejükben is lelkesen végeznek szellemi ánuszukat szűkítő farizomtornát az erőszaktevő élvezetének fokozása céljából. A zavar ugyan valódi, de mélység nélküli. Nyilván könnyedén elosztható lenne a helyzethez adekvát válaszreakcióval, legkésőbb akkor, amikor Edina jó étvágyat kíván. Edina jó étvágyat kíván. Ervin nem óhajt adekvát válaszreakciót adni.

Edina szemérmesen lesüti a szemét. Feltehetőleg stratégiai okokból. A salátáját rendezgeti, mintha Insta-fotózásra készítené elő. Műszempilla, ízlés és ízléstelenség határán. Műköröm, de még pont nem túl hosszú, nem is szögletes, hússzínű. A strasszkövekből kirakott virágot nem érteni. A gyűrűsujjon. Strasszkövekből. Nem érteni, hogy ez miért pont ott. És mintha öntudatlanul eltartaná kissé ezt az ujját, finomkodva meg-megrebbenti, ahogy a salátáját rendezgeti. Van benne valami idegpengető. Ervin a tarkójában érzi.

Mit olvasol? Megnézhetem?

Ervin jóváhagyólag a könyv felé biccent, egyúttal rászánja magát, hogy egy brokkolirózsába döfjön. A brokkoli körvonalai fehéren, ellenségesen megzizzennek. Szűn, fókusz, zúmolás. Ervin felnyársalja a brokkolit. Egyelőre csak a tekintetével. Nyel. Lenyeli a nyálát, azt a kevéské nyálát. Az evőeszköz kissé túl élesen csattan a tányér szélén. A brokkoli visszavonulót fúj. Ervin megvetően elfordítja róla a tekintetét. Marcuse egy marxista gyökerű kapitalizmuskritikus iskola egyik alapítója, iskola, értsd irányzat, darálja egy kültelki szakközép kiégett oktatója kelletlenségével.

Húha. Nagyon komoly. Fogadok, hogy ennek a felét sem érteném.

Erre Ervin is fogadna. A hangsúly a „sem”-en van. Edina bele-belelapoz a kötetbe, mint aki titkon azt reméli, képekre bukkan. Az érdeklődés protokolláris kifejezése után udvariasan visszatolja Ervin tálcája mellé.

Annyira szuper, hogy ilyen csodabogarak is vannak a csapatban, mint te!

Édeskés mosollyal lecsíp a villája hegyéről egy olívbogyót. Akár egy GIF is lehetne. Annyira szuper!

Huncut csippentés.

Annyira szuper!

Huncut csippentés.

Annyira szuper!

Huncut csippentés. Annyira, annyira, annyira, annyira, any-

Ervin mozgást észlel a tányérja felől. Szúrósan a brokkolira sandít.

És ezeket csak így hobiból olvasgatod?

Ervin rágóizmai megfeszülnek. Ridegkék tekintete pár pillanatig elidőz Edina arcán, míg eldönti, megossza-e a „hobbi” mint olyan fogalmáról és mibenlétéről vallott, az Edinához hasonló organizmusokról is lesújtó ítéletet mondó nézeteit.

Kegyelmet gyakorol.

Többnyire azért olvasok filozófiai és társadalomtudományos munkákat, amiért az emberek filozófiai és társadalomtudományos munkákat olvasnak. A gondolkodás még soha senkinek nem ártott meg, Edina.

Ne is mondd, én is annyit tudok agyalni ilyen komoly dolgokon.

Ervin hosszú drótszálú szemöldökének alapértelmezett dőlésszöge mélységes rosszallást fejez ki, mint aki rendre készül utasítani a világot, még azon ritka alkalmakkor is, amikor az arca jókedvet vagy legalábbis valami ahhoz hasonlót tükröz. A hiábavalóan küzdelmes évek távolából, főképp, mert Ervinről nem sok gyerekkori fotó maradt fenn, mára eldönthetetlen, hogy Ervin szemöldöke eleve, genetikusan áll-e rendreutasító szögben, és Ervin nem túl dicső véget ért anyja lábai közül sem reflektálatlan bömbölés kíséretében, hanem a világról alkotott, már a kezdetektől jól artikulált véleményét kifejező néma váddal dugta ki a fejét, vagy Ervin arcvonásait a hiábavalóan küzdelmes évek kalapálták ilyen meredek dőlésszögekbe.

A Misivel néztünk pár napja egy annyira filozofikus filmet, lelkendezik Edina, tudod, kicsit ilyen mátrixos, csak annyira nem elvont. Álomalakulat, az volt a címe, ha esetleg érdekel. Eskü, alig tudtunk utá-

na elaludni, annyira beleéltük magunkat!
Amúgy hogy vagy?

Jó. Második nekifutás. Agy kikapcs. Villa emel, villa lecsap, villa emel, száj nyit, brokkoli betol, száj zár. Egy, két, há. Most. Az állandó tüledzéstől sajgó rágóizmok kapkodó, vad, rögeszmés munkába lendülése, majd csalódott elernyedése. A nyelőcső. Kínlódó giliszta a tűző napon. Ervin egy pillanatra behunyja a szemét. Hagyja, hogy hátraszippantsa a szék. Zuhanás. Fém tárgy földhöz csapódása megállíthatatlan messzeségben. Visszhangok csengő-bongó faltól falig verődése. Kiszáradt, repedezett talaj. A giliszta szikkadt testének utolsó rángásai.

Pompásan, Edina. Soha jobban.

Edina Ervinre pislog, majd lopva Ervin egyetlen csücsök híján érintetlen rántott húsára.

Ervin a közlendő nyomatékosításának álcázva, tanáros torokköszörüléssel fojt el egy gyomorsavas böffenést. Nem akartál kérdezni valamit? Még véletlenül sem szeretnék a csevegésünk kerékkötője lenni, hunyorít a szemüvegkerete fölött a távolban gyanúsán imbolygó falóra számlapjára, de maradt cirka húsz percünk az ebédszünetből, amelynek egy részét dohányzással, illetve a mellékhelyiség felkeresésével terveztem tölteni.

Edina leteszi az evőeszközöket. Kedvesen jellegtelen arca leheletnyit összezugorodik. Vektografikus formátum, nő vagy zsugorodik, a részletgazdagság változatlan. Kósza, fehér kiszülések a feje körül.

Semmi... Semmi különöset... Ennyit, hogy mizu veled. Rég dumiztunk.

Ettől a brokkolirózsától minden csak még rosszabbra fordult.

Nagyszerű. És kaptál választ a kérdésekre?

Nem tudom, Ervin... Igaziból egy picit aggódom érted.

Ez kedves.

Mindjárt elmúlik. Minden elmúlik. Talán a répa. A cukkinivel nem ajánlatos kísérletezni, már eleve, ahogy kinéz. Már a kinézete zoocsemegezagú, és ami zoocsemegezagú, annak olyan is az íze, poshadt zöld az íze. Ez az egész pároltzöldség-dolog a létező legrosszabb taktikai húzás volt, de most már mindegy. Valahogy roppanósabbnak képzelte el, üdőbbnek, olyan élettelibbnek. De köze sincs az élethez. Növények ödémás tetemei.

Olyan... Nem akarok megbántani, ne érts félre... De olyan... Nyúzottnak tűnsz, olyan...

Ajánlhatnál valami frissítő arcpakolást.

Edina nevetgél. Jaj, mindent elviccelsz.

Ilyen tréfás természetem van, Edina.

De most komolyan. Ervin. Edina lehalkítja a hangját. Fontoskodva kihúzza magát, mint aki mítingen készül prezentálni. Tisztára befordultál. Alig beszélsz valakivel.

A dekoltázsa bizalmasan közelebb nyomakszik.

Dávid is mon-

Áhámm. Szóval Dávid.

Igen, Dávid. Hívott a meccsnézésre, de te nem tú-

Zsigerileg irtózom az élsport minden válfajától és tömeglélektani hatásaitól. Ha ez eddig nem jött volna át, itt az újabb bizonyága, hogy teljesen fölöslegesen osztom meg bárkivel is bármilyen gondolatomat.

Majd a fehérje, vélte naivan a sorban állva, még az egész táplálkozási tortúra előtt. Több mint egy hete felélve az esszenciálisaminosav-komplex, a hatások már érzékelhetők, miközben előállt a hóvégi hiányállapot. A rántott hús tűnt a leghomogébbnak, a legtapintatosabbnak és a legkevésbé dögszerűnek a csirkecombevés váratlan fordulataira, alattomos tolltokokra

és gumyszerű ízületi végekre jelenleg felkészületlen ideg- és emésztőrendszerre számára. Ártatlan, háromszögletű falat. Kis falatka. Szinte csak panír. Óvatos, tájékozódó nyammogás, majd egy apró roppanás. Szün. Megbotló másodpercmutató, a szív kihagyó ütese. A nyelv és a rágóizmok, mint a szoborjáték résztvevői a zene elhallgatásakor, mozdulat közben merevednek haptákba a döntés meghozataláig: egészben köpni a szalvétába, vagy egészben küldeni le. Nincs veszteségetni való idő. A minden egyes torzonborzra csócsált rostot sok százszoros nagyí-

tásban érzékelő, görcsbe dermedt nyelv heroikus küzdelme, hogy elhárítsa a neuraszténiásan meg-megránduló gyomornak a félpépes falat megérintése esetére kilátásba helyezett reakcióit. Kollagén. Kollagént is. Kollagént is kéne szedni, pihegett föl benne a mikroporc le-, majd a két pohár víz utánanyeldekletését követő, verejtékben úszó pillanatokban.

Mindenkit annyira érdekelnek a gondolataid!

Edina tágra mereszi a szemét. Úgy bólogat, mintha gyengeelméjűnek magyarázna.

Figyi, én se vagyok egy nagy focifan, de annyira jó egy picit kiereszteni a feszkót a többiekkel, tudod, egy picit kiszakadni a napi fogaskerékből.

Fel-le húzogatja az egyik gyűrűjét az ujján. A mutatóujján, de miért pont ott, nem érteni. Fel-le húzogatja a gyűrűt a mutatóujján, miközben finomkodva eltartja a kisujját és a strasszköves gyűrűsujját.

Fehér pernyeként szállingózó csillámlások. Szállingóznak, elenyésznek. Ervin a homlokára tolja a szemüvegét. A szemét dörgöli. Precízen kitapintható a szemüreg pereme, minél tovább dörgöli a szemét, annál precízebben. Minél tovább dörgöli, annál több a zsbongó csillámlás a szemhéja belsejében, ami egyre kevésbé tűnik héjnak, sokkal inkább valami vékony és ijesztően védtelen hártvának, mint amilyenek a belsősegeket borítják. Alatta pillanatról pillanatra valószerűtlenebb a szemgolyó állaga, hihetetlen, hogy bármi köze lenne a látáshoz, egyszerre kocsonyás és kemény, egy ismeretlen, primitív, fej nélküli élőlény, szemfenékrágó parazita. Ervin rándulásszerűen kap a szemüvegéhez. Pislog, egyet, kettőt. Száll a fehér pernye. Szikráznak a strasszkövek.

Nézd, Edina, ha ezúttal téged küldtek, szólal meg Ervin kissé nehezen forgó nyelvvel, a vártnál egy leheletnyit nehezebben forgó nyelvvel, akkor azért annyira ne erőltessd meg magad. Essünk túl rajta.

Edina ajka élvetegen elnyílik. Lustán bekapja a mutatóujját. Az ujj egyre mélyebbre és mélyebbre hatol. Edina szopogatja. Kihúzza, a műkörmén köröz a nyelvvel. A nyelvén köröz a műkörmével. A tekintete merőn, butuska elszántsággal Ervinre szegezve.

Micsodán?

Tudod te azt nagyon jól, Edina. Semmi szükség erre az előjátékra.

Edina lassan felemelkedik. Kipattan a gomb a blézerén. Megcirógatja a dekoltázsát a műkörmével. Simogató mozdulatokkal húzza fel a combjáról a ceruzaszoknyát. A csípője lassan ringatózik.

Micsodára?

Fél lába az asztalon, a gyűrűsujja strasszkövekkel kirakott körmével birizsgálja a csiklóját. A gyűrűsujjával, ehhez az összes többi ujját el kell tartania. Finomkodva eltartja az összes többi ujját, amiben van valami idegpengető. Szétsugárzik Ervin tarkójában. Az ebéd-

lőasztalon az egyik lába, kibújtatva az átlátszó harisnyából. Mintha hízott volna egy kicsit. Nem formátlan, semmiképp sem formátlan, de határozottan hízott egy kicsit.

Ervin megnyalja az ajkát.

Értékelem az igyekezeted, de ne raboljuk egymás idejét.

Leveszi a szemüvegét. Bár ez sohasem volt szokása, most valami maga számára is tisztázatlan okból, teljesen önkéntelenül megpörgeti a száránál fogva. Az ujjai verejtékesek, a szemüveg egész jól pörög. Egyet-kettőt pördül, megáll. Ervin figyelmesen nézi, pördít rajta ismét.

Te miről beszélsz, Ervin?

Ervin egy másodpercre még elidőz a szemüvegnél. Bár ennyi volna az élet, egy sietség nélküli, könnyű, szemlélődő élet. Meglegyinti a késztetés, hogy bekapja a szárat, és a késztetésekkel nem árt óvatosnak lenni. A késztetések egyetlen pillanat alatt válnak cselekvéssé. Kevesebb, mint egyetlen pillanat alatt. Mindig pont az az egyetlen pillanat hiányzik az események láncolatából. Stroboszkóp szabdalta idő. Ervin összehúzott szemmel vizslatja a zsírfoltokat a szemüvegén. Hivatalból áttörli, mintha komolyan venné, hogy összefüggés fedezhető fel a kosz és a fehér pernye között.

Megmondom, Edina.

Visszaigazítja a szemüvegét. Az asztalra támaszkodik, közelebb hajol.

Megmondom, miről beszélek. A havi rendes agy mosásról. A menetrendszerinti agymosásról. Éppen itt volt az ideje, nem igaz?

Ervin, én csak meg akartam kérdezni, hogy jól vagy-e! És há-

Akár a határidőnaplómbe is bevészhetném, olyan pontosak vagytok.

És hát úgy látom, ho-

Hogy nem vagyok jól, értem én. Ezt akarjátok kihúzni belőlem. Minden egyes alkalommal.

Miért, Ervin, jól vagy? Nekem nem úgy tű-

És aki nincs jól, azon rajta tartjuk a szemünket. Az gyanús. Minden világos.

Jézusom, Ervin, csak aggódom érted. Annyira jóban voltunk, nem emlékszel? Mikor a Starbucksban... Mindenkinek lehetnek nehéz időszakai. Tavaly engem is annyira megviselt a lakásfelújítás meg az a komplikáció a nagyika protézisével, annyira, komolyan... de azért vagyunk, hogy segítsünk egymásnak.

Ervint egy pillanatra eléri a saját szájából áradó poshadt szag. Ekkor tudatosul benne, hogy a koponyájára feszülő bőr alatt, mint dob belsejében, teljes a szárazság. Megszédül. A pohár a fogához koccan. Kongó fájdalom. A kalcium-magnézium-tabletta is fogyóban. Hogy a faszban élnek meg más emberek ebből a fizetésből. Belülről rohad mind.

Jól van, Edina, akkor segíts rajtam.

Ervin hangja halk, reszelős, szuggesztív bariton, szinte duruzsolás. Még közelebb hajol. A tekintete valószerűtlenül, távolian kék, szűk pupillái tövig vert szögek. Az agyában ropogva, szikrát hányva gyullad meg egy csillagszóró.

Mit kellene éreznem a Multimax Slice & Dice iránt, hm? Mondd csak ki. Bátran. Mondd ki, amit te gondolsz. A te saját, egyedi véleményedre vagyok kíváncsi, nem az övékre.

Edina hallgat. A szeme szomorú. Talán nincs saját, egyedi véleménye.

Mit kellene éreznem azon embertársaim iránt, akik magyar nyelvű használati utasítások avantgárd interpretációról óhajtanak ráérős eszmecsérét folytatni, olyan habkönnyű metafizikai kérdéseket is érintve, hogy valóban létezik-e a leírt szöveg?

Edina hallgat. Műszempillás tekintetét maradványaiban is ízlésesen elrendezett salátájára sűti, mint aki nem tudja eldönteni, illendő-e a diszkrét legelészés folytatása. A vakító szikragóc feltartóztathatatlanul robog előre a maga útján.

Mit kellene éreznem, amikor napi nyolc órában próbálok elmagyarázni ivarérett, szavazásra jogosult állampolgároknak, vajon miért nem működik egy eszköz, ha a konnektor helyett a seggükbe applikálják a dugót, anélkül hogy szabadidős tevékeny-

ségként az anyjuk sírjának körbekánkánózását javasolnám nekik? Mit gondolsz erről, Edina? Vagy mit gondolsz arról, hogy mit kellene gondolnod? Mit mondtak neked, mit gondold?

Edina felpillant. A szalvétáját gyűrögeti.

Ne haragudj, Ervin, de nem kellene... már akartam mon... csak... hogy egy szakem... nem kel-

A falióra mutatói olvadtan pöndörödnek föl. A számlap a gravitációnak engedelmessé-
vedve lassan megereszkedik, megnyúlik. Edina semmitmondó arca, vektorgrafikus formá-
tum, mind apróbb és apróbb, mintha olajozott sínen csúszna befelé az egyneműre alapoz-
zott felületbe.

–gítséget kérnéd valakitől?

A falióra elcseppen.

Edina ajka elnyílik. Edina tekintete üres. Edina torka mély. Edina torka mély, forró és
nedves. Azért vagyunk, hogy segítsünk egymásnak. Segíts rajtam, Edina. Rekedt szűkölés.
Szárason karistoló strasszkövek. Tővig vert, rozsdás szögek. A torokban, a szemben, a va-
ras orrjáratban. A kimarjult orrjáratban. A végbélben, mindenféle üregekben. Fehér szik-
rázás. A csillagszóró utolsó, fellobbanó sercenése, elhamvadása. Ponttá zsugorodik minden.

Néhányan a szomszéd asztalnál, messze, messze cihelődni kezdenek. Ervin megadón be-
hunyja a szemét, és hagyja, hogy megint hátraszippantsa a szék. A derekán rohamosan ter-
jeszkedő, jeges verejétkéft.

Az ánuszt és a konnektor felcserélésének vonatkozásában csak vicceltem, Edina, jegy-
zi meg kásásan, a vártnál egy leheletnyit kásásabban, maga sem tudja, minek. Némi túl-
zással éltem a mondandóm szemléletesebbé tétele céljából. Költői túlzással, ha úgy tetszik.

Száll a fehér pernye. Kantinmorajlás. Valahol a térben barna plasztiktálcák klappannak
egymásba. Ervin hallja, hogy mélyen, az előregedett anyag belsejében valami roppan, mint
az ülőmunkától elgyötört gerinc, hogy a tálca majd hetekkel később, látszólag minden előz-
mény nélkül repedjen ketté a sok századik vagy ezredik párolt zöldséggel és rántott hússal
telepakolt tányér súlya alatt. ■ ■ ■

■ **Szendi Nóra** (1988) író, szerkesztő, kritikus. Regényei: *Zárványok* (2015, Apokrif–FISZ, a szerző illusztrációival), *Természetes lustaság* (2018, Kalligram). Jelenleg harmadik, *Van ilyen.* című regényén dolgozik.

